

پوکر سرخ

پرسپولیس در مسجد سلیمان با ارائه یک بازی برترویکطرفه باتداوم روند بردهایش توانست قهرمانی خود را مسجل کرده و پوکر را ثبت کند. رمز موفقیت پرسپولیس چیست؟ سرخ‌ها چگونه و چرا به قهرمانی رسیدند؟ صفحه آنالیز امروز این ماجرا را واکاوی می‌کند.

نقش برانکو و دوران بعد از برانکو

این نباید پایان رویای پرسپولیس باشد

مازیار گیلکان

پرسپولیس قهرمانی چهارم را در فصل جاری به دست نیابد، بلکه این قهرمانی ریشه‌ای چهارساله دارد و بنیان‌ش پیش‌ترها در پرسپولیس گذاشته شد.

روزی که برانکو ایوانکوویچ کارش را در پرسپولیس شروع کرد، همه این را باور نداشتند که برانکو بتواند آثاری بلندمدت و جام‌های پی‌درپی برای پرسپولیس به ارمغان بیاورد، اما برانکو این توانایی را داشت که سال به سال تیمش را به ایده‌هایش نزدیک‌تر کند و قهرمانی‌ها را ثبت کند. حتی وقتی برانکو از پرسپولیس جدا شد، همچنان این تیم پتانسیل قهرمانی خود را حفظ کرد و این بدون اغراق از آثار ماندگار برانکو بود.

اگرچه گابریل کالدرون خوب بلد بود تیم را روی موج موفقیت پیش ببرد و یحیی گل محمدی بلد بود کار را تمام کند و چهارمین قهرمانی را ثبت کند اما نقش برانکو در پرسپولیس غیرقابل انکار است. او تیمی را ساخت که ویران کردنش آسان نبود.

پرسپولیس‌ها حق دارند در جام چهارم نیز سرمربی محبوب خود را شریک بدانند، همانطور که نقش کالدرون نیز در این قهرمانی به اندازه یحیی گل محمدی ارزشمند است.

نقش برانکو در پرسپولیس نشان می‌دهد که یک مربی در دورانی طولانی چه آثار ارزشمندی را می‌تواند بجا بگذارد. اما در فوتبال ایران فرصت ایفای این نقش کمتر برای مربیان مهیا می‌شود. برانکو دیروز درباره چهارمین قهرمانی پرسپولیس گفت: «تبریک بزرگ خودم را به پرسپولیس برای کسب چهارمین قهرمانی متوالی عرض می‌کنم، حتی

می‌توانم این جسارت را در خود بیابم که این قهرمانی را پنجمین قهرمانی پرسپولیس بدانم زیرا در فصل اول فقط با تفاضل گل قهرمان نشدیم. بیشترین تبریک خود را به بازیکنان و کادر فنی می‌گویم، ولی به زیباترین شکل ممکن از هواداران تیم تشکر می‌کنم که تمام تیم را زیر چتر حمایت خود گرفتند.»

برانکو خوب می‌داند چه در پرسپولیس کاشته و تا کی درو خواهد شد اما پرسپولیس هم باید این موضوع را بررسی کند که چگونه می‌تواند موفقیت خود را ادامه دهد و آن را در ابعادی بزرگتر در لیگ قهرمانان آسیا تکرار کند. باشگاه پرسپولیس باید فردای جذاب‌تری را بسازد. در فوتبال حتی چهار قهرمانی پی‌درپی پایان رویاها نیست، بلکه آغاز رویاهای بزرگ‌تر است.

پرسپولیس در طولانی‌ترین دوران‌ش توانست قهرمان آسیا شود و این تیم برای رسیدن دوباره به فینال آسیا و قهرمانی، باز هم به ابزار و فرصت و دانش بیشتری نیاز دارد. آیا بلندپروازی‌های بیشتری در حال بررسی است؟

پرسپولیس باید طولانی‌ترین دوران‌ش را پس از چهار قهرمانی پی‌درپی در لیگ برتر به قهرمانی در آسیا پیوند بزند. این می‌تواند بزرگترین هدف باشگاه در آینده نزدیک باشد اما آیا این هدفگذاری را در باشگاه پرسپولیس می‌بینیم؟ شاید پرسپولیس برای رسیدن به موفقیت‌های بزرگ‌تر به مربی بزرگ‌تر از برانکو نیاز داشت اما امروز با یحیی هم جام برده و بررسی این موضوع که برای قهرمانی در آسیا گام‌های مهم‌تری باید برداشت، انگار دور از ذهن است و چهار قهرمانی پی‌درپی را اوج خواسته‌ها تلقی می‌کنند.

بالاتر از سرخ رنگی نیست شخصیت پوکر

سام ستارزاده

هرچند جدایی برانکو یک آغاز تلخ برای فصل پرسپولیس بود، اما میراث بزرگی که برانکو در جمع سرخ‌ها برجای گذاشت همچنان این تیم را از سایر مدعیان فوتبال باشگاهی ایران متمایز ساخته. گابریل کالدرون و یحیی گل محمدی نیز در حراست از این اندوخته نقش پررنگی داشته‌اند و این «ثبات» که ارمغان دوران برانکو بود، پرسپولیس را مانند بایرن در آلمان، یوونتوس در ایتالیا و پاری سن ژرمن در فرانسه یک‌تاز باقی گذاشته.

البته که نسبت دادن این ثبات تنها به برانکو کم‌انصافی در حق مدیرانی چون علی‌اکبر طاهری و حمیدرضا گرشاسبی هم است؛ چراکه چنین ثباتی در تمام سطوح فنی و مدیریتی یک باشگاه لازم است و در تاریخ لیگ برتر، کمیاب.

از لیگ پانزدهم به این سو، دیگر تکلیف قهرمان لیگ به هفته آخر موکول نمی‌شود و پرسپولیس مانند شاگرد ممتازی که با اطمینان بر گه کنکور رایش از پایان آزمون تحویل می‌دهد، خیال خود از بابت قهرمانی را چند هفته زودتر از ایستگاه پایانی لیگ تعطیل می‌کند. علت هم آن است که آنها نه مانند سپاهان طی یک فصل پرفراز و نشیب ظاهر می‌شوند؛ نه مانند تراکتور با هر لغزش دست به تغییرات گسترده می‌زنند و نه مانند استقلال از حفظ ستون‌های تیم عاجز می‌مانند.

پرسپولیس رکوردهای مثبت تاریخ لیگ برتر را یکی پس از دیگری جارومی‌کند و حال به شکستن رکورد امتیازگیری چشم دوخته؛ رکوردی که متعلق به فولاد است، با ۶۸ امتیاز در دورانی که هر تیم در یک فصل ۳۴ بازی انجام می‌داد. اما با ارزش‌تر از این رکوردها، شخصیت حرفه‌ای نهادینه شده در پرسپولیس است. ثبات چند سال اخیر ارتش سرخ تنها به سیستم ۴-۴-۴ برانکو که بانگش جانشینان وی هم سازگار بود یا حفظ کادر بازیکنان که اکنون با یکدیگر به اوج هماهنگی رسیدند، ختم نمی‌شود؛ بلکه آنچه کارشناسان ورزشی آن را «شخصیت

قهرمانی» صدا می‌زنند، بزرگترین دستاورد دوران برانکو و بزرگترین حفظ شده باشگاه در دوران طلایی‌اش به شمار می‌رود.

سرخ پوشان پایتخت سال‌هاست که نه در قالب شعار، بلکه در عمل یاد گرفته‌اند که به جای ایر و باد و مه و خورشید، به جای تیم‌های رقیب، تنها روی خودشان و اهداف بزرگ‌شان تمرکز کنند.

پرسپولیس اگر تیم ویرانگری است که امروز می‌بینیم، به خاطر وفاداری هواداری است که پس از نرسیدن به قهرمانی در لیگ پانزدهم، ایستاده اعضایش را تشویق کردند؛ به خاطر سرمربیانی بود که هیچ‌گاه با یک پیروزی سرمست و اشباع نشدند؛ به خاطر مدیرانی بود که به ندرت خود را درگیر جنگ‌های لفظی فرسایشی با هم‌تایان خود در لیگ می‌کردند و به خاطر بازیکنانی بود که اگر جز تعهد و تمرین ارائه می‌دادند، جایگاه‌شان در تیم به خطر می‌افتاد.

این المان‌ها، شخصیت قهرمانی و یا بهتر است بگوییم، شخصیت پوکر را در خون قرمزها پروراندند و اکنون، حتی آن دسته از فوتبال دوستانی که تلاش در توجیه عملکرد حماسی ۵ سال اخیر پرسپولیس با تئوری تباتی هستند، به خوبی می‌دانند که تیم‌های محبوب‌شان بدون چنین شخصیت حرفه‌ای در سال‌های آینده هم یارای مقابله با این پرسپولیس کوبنده را نخواهند داشت.

در نهایت، نمی‌توان انکار کرد که قهرمانی ششم پرسپولیس در تاریخ ۱۹ ساله لیگ خلیج فارس ارزشمندتر بود اگر استراماچونی از استقلال فراری داده نمی‌شد؛ یحیی گل محمدی با فشار از بالا از شهر خود روست سلب نمی‌شد و پرسپولیس مطابق نقشه‌های مطلوب پیش فصل خود، با همان گابریل کالدرون به کارش ادامه می‌داد. با این حال، این امر اندکی از ارزش کاری سابقه شاگردان فعلی گل محمدی نمی‌کاهد. پدران ما می‌گفتند بالاتر از سیاهی رنگی نیست، اما امروزه وقتی صحبت از فوتبال و قهرمانی می‌شود، ما می‌گوییم بالاتر از سرخ رنگی نیست.